

[Gade]

ning. Vi støtter også datoen, den 18. maj 1993, for der skal være god tid.

Før folkeafstemningen den 2. juni fremlagde SF et nyforhandlingsudspil, der byggede på, at der efter det danske nej ville blive en ny runde forhandlinger, og at vi ønskede Danmark frigjort for de grundlæggende unionsforpligtelser. Vi sagde nej til at lægge grundstenen til EF's forenede stater med bl.a. fælles mønt og forsvarspolitik, og vi ønskede i stedet at satse mere på demokrati, åbenhed og reel nærhed for dermed at bekæmpe centralisme og bureaukrati. Vi ønskede bedre miljøbestemmelser, vi ønskede at satse på, at EF åbnede sig over for Norden, Øst- og Centraleuropa, og vi understregede samtidig, at Danmark ikke skal melde sig ud af EF.

Jeg er overbevist om, at netop disse overskrifter overbeviste mange om, at de måtte sige nej. På de afgørende områder var der fuldstændigt fodslag mellem alle de folkelige bevægelser, der ligesom SF anbefalede et nej den 2. juni. Jeg vil citere fra en politisk erklæring fra maj måned 1992 fra samtlige nej-organisationer:

»Unionsmodstanderne er enige om, at Danmark ikke skal bruge sin ret til at hindre andre i at gennemføre Unionen uden os. Et nej den 2. juni betyder derfor, at Danmark fortsætter i EF og i det indre marked, men afviser fire områder: den økonomisk-monetære union, fælles forsvarspolitik, fælles unionsstatsborgerskab og den retspolitiske union.«

Der er en lige linje fra det nationale kompromis til Edinburghafgørelsen og mellem det, vi og samtlige unionsmodstanderorganisationer sagde før den 2. juni, og det, som vælgerne skal tage stilling til. Resultatet ligger tæt på; det er måske ikke 100 pct., men det er så ganske tæt på, at SF ikke kan være i tvivl om, at vi kan være forhandlingsresultatet bekendt.

Der er fire ting, der er afgørende for SF. For det første er der fremover skabt et rum for Danmark. Danmark har meddelt, at vi ikke vil deltage i tredje fase af ØMU'en, at vi derfor ikke er bundet til den fælles valuta og ikke vil være bundet af reglerne om den økonomiske politik, at vi ikke deltager i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner, der har noget med forsvar at gøre, at det skal præciseres, at unionsborgerskabet er helt forskelligt fra statsborgerskab og ikke skal udvides,

og at der ikke afgives suveræniteten på det retlige område. Dette rum for Danmark sikres af syvpartiaftalen, og der kan således ikke være noget tilbage af den tvivl, der har været rejst om tidsbegrænsningen: Edinburghafgørelsen kan kun ændres af en ny folkeafstemning.

For det andet er det afgørende for SF, at vi ser et perspektiv af et ændret EF. Det er beslutningerne om åbenhed og nærhed, der har startet en ny udvikling, der kan – ja vil – bane vej for mere demokrati, hvis vi kæmper hårdt, udnytter de muligheder, der ligger i vedtagelserne om åbne ministermøder, får en ny diskussion om offentlighed i forvaltningen, og fordi vi har fået præciseret, at kultur, uddannelse og folkesundhed slet ikke skal være omfattet af EF-lovgivningen. Det har vi kun fået, fordi danskerne turde stemme nej den 2. juni. Det er resultater, der gælder i hele EF, en proces er på vej, og Danmark skal fortsætte kampen.

Det tredje er et perspektiv for et mere fleksibelt og åbent EF. Med den danske særordning er det faktisk første gang, man etablerer et fleksibelt samarbejde i EF, hvor man accepterer, at et land – et mindretal – får en særordning. SF lægger vægt på, at EF udvikler sig fleksibelt, og at de nye ansøgerlande bliver imødekommet. Det bliver et hårdt slagsmål, hvilket vi også kan se af Delors' udtalelser i går, og jeg går ud fra, at den danske regering kæmper hårdt for, at de optagelsesønsker om fleksibilitet, som kommer fra ansøgerlande, bliver støttet fuldt ud, f.eks. når svenskerne ikke ønsker at forpligte sig til ØMU'ens tredje fase eller at være med i forsvarsdimensionen. Jeg går ud fra som en selvfølge, at Danmark støtter denne udvikling.

Så er jeg glad for, at det nationale kompromis er blevet opfyldt ved, at der bliver afholdt en konference for hele Europa i dette forår, og jeg vil tilføje, at SF mener, at vi skal supplere med en parlamentarikerkonference og nok også en konference for organisationer f.eks. inden for miljøområdet. Med perspektivet om et mere fleksibelt Europa har vi drejet opmærksomheden væk fra dem, der tror, at det hele skal handle om at udvikle EF til EF's forenede stater.

Det fjerde og sidste afgørende perspektiv for SF er, at vi hermed ændrer dansk EF-politik. Det er også en ny og langsigtet EF-politik, man tager stilling til, når man stemmer den 18.